

Sygn. akt II UK 295/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z wniosku P. C.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w [...]

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.

z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt XIII Ua [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża odwołującego się kosztami postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego w W.) na rzecz adwokata P. O. 120 (sto dwadzieścia) zł, powiększone o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z odwołania P.C. od decyzji Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o

Niepełnosprawności w [...] w przedmiocie ustalenia stopnia niepełnosprawności, oddalił apelację odwołującego się i zasądził koszty nieopłaconej pomocy prawnej.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącego istnieje potrzeba wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń dotyczących stopnia niepełnosprawności odwołującego się, dokonanych przez sąd pierwszej instancji, w sytuacji zgłoszenia w apelacji zarzutu skierowanego przeciwko ustaleniu stopnia niepełnosprawności oraz czy w związku z tym wynikający z art. 378 § 1 k.p.c. nakaz rozważenia zarzutów apelacji nie skutkuje obowiązkiem przeprowadzenia przez sąd drugiej instancji własnej oceny materiału dowodowego w zakresie zgłoszonego zarzutu, która powinna znaleźć odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Jeśli więc wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje

na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Przedstawione przez odwołującego się kwestie nie spełniają wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sformułowane we wniosku zagadnienia prawne, zostały już wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Skarżący sam przytacza orzeczenie, w którym Sąd Najwyższy zaakceptował ograniczenie się przez sąd drugiej instancji do stwierdzenia o przyjęciu za swoje ustaleń sądu pierwszej instancji (wyrok Sądu Najwyższego z 19 maja 1998 r., II CKN 770/97, LEX nr 82299) oraz wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2000 r.,

II UKN 385/99, OSNP 2001 nr 15, poz. 493, podkreślając, że nie zwałania to sądu drugiej instancji z dokonania własnej oceny dowodów zebranych w sprawie. Zgodnie z orzecznictwem nie budzi zatem wątpliwości, że sąd drugiej instancji jest obowiązany rozważyć w granicach zaskarżenia apelacyjnego cały materiał procesowy, wszystkie okoliczności sprawy i samodzielnie ustalić podstawę faktyczną wyroku oraz dowody, na których oparł to ustalenie, a ponadto wyjaśnić podstawę prawną wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 października 2013 r., II UK 244/13, LEX nr 1618799).

Ponadto z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd odwoławczy rozpoznał zarzut apelującego dotyczący ustalenia stopnia niepełnosprawności. Odniósł się do zabranego w sprawie przez Sąd pierwszej instancji materiału dowodowego i jego oceny, w szczególności do przeprowadzonych w sprawie dowodów z opinii biegłych o specjalnościach właściwych dla schorzeń odwołującego się (uzasadnienie str. 7).

Skarżący zmierza zatem w istocie do poddania pod osąd Sądu Najwyższego kwestii dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń i oceny dowodów, wbrew zakazowi przewidzianemu w art. 398³ § 3 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 19 i 20 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 w związku z § 12 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst Dz.U. z 2013 r., poz. 461).